

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Dariusz Śliwiński

Protokolant: prot. sąd. N. K.

przy udziale H. P. Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2014 r.

sprawy **P. Ł.**

oskarżonego z art. 177 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Gnieźnie

z dnia 14.07.2014 r. sygn. akt II K 381/14

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, iż w punkcie I podstawą wymiaru kary grzywny czyni art. 177 § 1 k.k. w związku z art. 58 § 3 k.k.;
2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
3. zwalnia oskarżonego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów procesu za postępowanie odwoławcze w tym opłatę za II instancję

D. Ś.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 lipca 2014 r. Sąd Rejonowy w Gnieźnie w sprawie sygn. akt II K 381/14 uznał oskarżonego P. Ł. za winnego tego, że:

1. w dniu 15 lutego 2014 r. w L. gm. T. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...), jadąc drogą krajową nr (...) w kierunku na T. podczas wykonywania manewru wyprzedzania bliżej nieustalonego samochodu ciężarowego wraz z naczepą nie zachował szczególnej ostrożności oraz nie dostosował się do znaku poziomego P-3 linia jednostronnie przekraczalna naruszając przepisy art. 7 pkt 1 i 2 w zw. z § 86 pkt 4 i art. 24 pkt 1 ust. 1 oraz art. 24 pkt 2 ustawy Prawo o Ruchu Drogowym z dnia 20.06. (...), czym spowodował wypadek polegający na tym, że nie ustąpił pierwszeństwa jazdy jadącemu z przeciwnego kierunku ruchu kierującemu samochodem marki K. (...) o nr rej. (...) doprowadzając do czołowego zderzenia z tym pojazdem w następstwie którego pasażerka samochodem K. (...) W. P. doznała obrażeń ciała w postaci złamania trzonu mostka, złamania żeber VIII-IX po stronie lewej oraz stłuczenia prawego podudzia, co naruszyło prawidłowe czynności narządów ciała na czas powyżej 7 dni, tj. przestępstwa z art. 177 § 1 kk i za to przestępstwo na podstawie art. 177 § 1 kk wymierzył mu karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych po 10 złotych każda.

Nadto Sad I instancji zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w wysokości 1369,40 zł i wymierzył mu opłatę w kwocie 200 zł.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżyciel publiczny - Prokurator Rejonowy w Gnieźnie.

Prokurator zaskarżył powyższy wyrok na niekorzyść oskarżonego w części dotyczącej wymiaru kary, zarzucając mu obrazę przepisów prawa materialnego polegającą na niezastosowaniu przy orzekaniu kary za zarzucony oskarżonemu czyn z art. 177 § 1 kk jako podstawy prawnej wymiaru kary grzywny przepisu art. 58 § 3 kk, w sytuacji, gdy przestępstwo z art. 177 kk zagrożone jest wyłącznie karą pozbawienia wolności do lat 3.

W konkluzji prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uzupełnienie podstawy wymiaru kary grzywny orzeczonej wobec oskarżonego o przepis art. 58 § 3 kk.

Sąd Okręgowy zważył co, następuje:

Apelacja prokuratora okazała się zasadne i zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Odwoławczy za trafny uznał zarzut apelacji dotyczący błędnej podstawy prawnej wymierzonej oskarżonemu kary grzywny. Rodzaj i wysokość kary została co prawda orzeczona przez Sąd I instancji zgodnie z treścią uwzględnionego przez Sąd wniosku z art. 335 kpk, tj. w wymiarze 200 stawek dziennych przy przyjęciu wartości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych, natomiast przy jej orzekaniu sąd pominął w kwalifikacji prawnej podstawy wymiaru kary art. 58 § 3 kk. Należy zaznaczyć, iż przestępstwo opisane w art. 177 § 1 kk zagrożone jest wyłącznie karą pozbawienia wolności do lat 3, stąd aby móc orzec karę grzywny sąd był zobligowany do zastosowania obok art. 177 § 1 kk także art. 58 § 3 kk. Przepis art. 58 § 3 kk zezwala bowiem na alternatywne wymierzenie jednej ze wskazanych w nim kar w miejsce kary pozbawienia wolności przy spełnieniu warunku, iż zarzucane oskarżonemu przestępstwo zagrożone jest karą nieprzekraczającą 5 lat pozbawienia wolności. Należy także podkreślić, iż sam Sąd I instancji zwrócił uwagę na to uchybienie dając temu wyraz w treści uzasadnienia wyroku (str. 5).

Wobec powyższego Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 kpk zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, iż w punkcie I podstawą wymiaru kary grzywny uczynił art. 177 § 1 kk w związku z art. 58 § 3 kk, a w pozostałym zakresie utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Ponadto na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. t.j. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów procesu za postępowanie odwoławcze, w tym opłaty za II instancję, albowiem zważywszy na jego sytuację majątkową byłoby to dla niego zbyt uciążliwe.

SSO Dariusz Śliwiński